

Hồi thứ Mười Chín

Không Thịt Heo Nhà Sư Ăn Thịt Chuột

Càng vừa hát vừa tiến đến trước mặt Bảo Tượng. Tuy chàng miễn cưỡng làm bộ thản nhiên, nhưng trái tim chàng đập loạn lên sắc mặt cũng hơi tái đi.

Bảo Tượng không phát giác ra tâm tình của Dịch Vân, hắc cười hề hề hỏi:

– Tên chó đẻ A Tam kia! Người đi kiếm gì cho đại sư phụ ăn rồi đại sư phụ sẽ trọng thưởng. Có thịt heo mập không?

Dịch Vân lắc đầu hát:

– Ở nơi hoang dã không heo...

Chàng toan hát tiếp, Bảo Tượng quát lên:

– Có thì người bảo là có, không thì nói là không. Ta không cho người hát nữa.

Dịch Vân thè đầu lưỡi ra làm bộ quỷ nhát, đáp:

– Thằng chó ghẻ A Tam này quen hát sơn ca rồi, nói năng không thuận miệng. Đại sư phụ ơi! Nơi đây phía trước chẳng có thôn trang, phía sau không quán bán hàng. Trong vòng mười dặm chẳng có một nhà nào, đại sư phụ đừng nói chuyện ăn heo mập nữa, ngay cơm trắng rau xanh cũng khó lòng kiếm ra.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

– Cách đây chừng mười dặm về phía tây tới một tòa thị trấn khá lớn. Ở đó có rượu có thịt, có gà có cá. Đại sư phụ muốn thứ gì sao không tới đó?

Dịch Vân tự biết lúc này không đủ sức giết Bảo Tượng để trả mối thù hấn đã chém vào thi thể Đinh Điển, chàng chỉ mong hấn tin lời đi về phía tây tìm ăn. Có rượu thịt càng hay mà không thì mổ con gà con vịt cũng được.

Dịch Vân trong lòng lúc nào cũng nhớ Đinh Điển. Chàng vừa nói vừa tiến vào trong điện thì thấy thi thể Đinh Điển đã bị Bảo Tượng kéo ra khỏi găm thân đàn. Áo quần Đinh Điển bị xé nhiều chỗ, hiển nhiên Bảo Tượng đã sục tìm trong mình y.

Dịch Vân rất đỗi bi ai mà phải hết sức che dấu. Chàng ấp úng hỏi:

– Người này... chết rồi... Đại sư phụ! Có phải... đại sư phụ đã đánh chết không?

Bảo Tượng thấy thần sắc chàng biến đổi liền cho là chàng trông thấy người chết mà phát khiếp. Lão bật tiếng cười đanh ác hỏi:

– Không phải ta đánh chết đâu. Người lại đây nhìn xem là ai? Người có nhận được y không?

Địch Vân giật mình kinh hãi, chàng tưởng lão đã khám phá ra hành tung của mình nên không khỏi chột dạ.

Nếu chàng không quyết định bảo vệ thi thể Đinh Điển thì đã co giò chạy trốn rồi. Chàng gắng gượng trấn tĩnh đáp:

– Người này tướng mạo rất đặc biệt, không phải ở bản xứ.

Bảo Tượng cười nói:

– Dĩ nhiên y không phải là người ở đây.

Đột nhiên lão lớn tiếng:

– Này! Đi kiếm gì cho ta ăn. Nếu người không nghe lời thì hãy thử coi Phật gia có lấy cái mạng chó má của người?

Địch Vân thấy thi thể Đinh Điển tạm thời chưa việc gì, cũng yên lòng được một chút, liền đáp:

– Dạ dạ!

Chàng trở gót toan đi, bụng bảo dạ:

– Ta hãy tạm lánh một lúc. Hàng nửa ngày hắn chưa thấy ta trở về, đói không chịu được, tất tự động đi tìm thực vật. Chắc hắn chẳng đem thi thể Đinh đại ca đi làm chi? Hắn đã lục soát trong người y chẳng thấy gì là chán rồi.

Không ngờ chàng mới đi được hai bước, Bảo Tượng lại quát hỏi:

– Đứng lại! Người định đi đâu?

Địch Vân đáp:

– Tiểu tử đi mua đồ ăn cho đại sư phụ.

Bảo Tượng nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Người đi chừng bao lâu sẽ trở về?

Địch Vân đáp:

– Tiểu tử đi rất mau, chỉ một lúc là trở về ngay.

Bảo Tượng giục:

– Vậy người đi đi!

Địch Vân quay lại ngó thi thể Đinh Điển một lần nữa rồi đi ra cửa miếu.

Chàng vừa đi hai bước đột nhiên sau lưng có tiếng gió thổi tới.

Bốp bốp hai tiếng vang lên. Hai bên má chàng đều bị đánh một cái bạt tai.

May mà Bảo Tượng cho chàng là một hán tử quê mùa không hiểu võ công. Lão không muốn giết chàng nên hạ thủ nhẹ tay. May hơn nữa Bảo Tượng thân

pháp rất mau lẹ, vừa ra tay đánh trúng khiến chàng chẳng kịp né tránh, không thì chàng tất dễ lộ sơ hở.

Nên biết Dịch Vân cân não không được linh mẫn. Khi gặp biến cố thăng thốt, dĩ nhiên tự động né tránh, không kịp nghĩ tới mình đang giả vờ là người không biết võ.

Dịch Vân giật mình kinh hãi ấp úng:

– Lão... lão...

Chàng nghĩ bụng:

– Hắn đã khám phá ra hành động ta thì hành thì chỉ có đường liều mạng.

Lại nghe Bảo Tượng nói:

– Trong mình ngươi có bao nhiêu tiền bạc? Hãy lấy cho ta coi?

Dịch Vân ngập ngừng:

– Tiểu tử... tiểu tử...

Bảo Tượng tức giận nói:

– Minh ngươi trơ trọi thì hẳn là một đứa nghèo kiết chẳng có một đồng. Coi bộ mặt thối tha của ngươi thì còn tìm đâu ra tiền bạc? Hừ! Ngươi bảo đi mua đồ ăn cho ta, phải chăng cố ý trốn chạy?

Dịch Vân nghe lão nói vậy lại hơi yên lòng, nghĩ bụng:

– Té ra hẳn chỉ khám phá ra mình đi mua thức ăn là giả. Cái đó không quan hệ.

Bảo Tượng lại hỏi:

– Thằng trọc vừa bảo ta trong vòng mười dặm không có nhà ở mà sao lại nói chỉ đi trong chốc lát là mua được đồ ăn trở về? Chẳng phải hiển nhiên ngươi đã gạt ta là gì? Này này! Ngươi nói thật đi, ngươi tính thế nào?

Dịch Vân ấp úng đáp:

– Tiểu tử... tiểu tử sợ đại sư phụ quá, muốn trốn về nhà.

Bảo Tượng cười hô hố vỗ vào trước ngực đầy lông đen hỏi:

– Sợ gì? Ngươi sợ ta ăn thịt hay sao?

Lão nhắc tới chuyện ăn, trong bụng lại càng đói meo. Lão lảm nhảm nói luôn mấy câu:

– Sợ ta ăn thịt ngươi hay sao? Sợ ta ăn thịt ngươi hay sao?

Lão nói mấy câu này, đột nhiên mất lộ hung quang, ngấm ngấm Dịch Vân từ đầu xuống đến gót chân.

Nhân quang của lão khiến cho toàn thân Dịch Vân nổi da gà. Chàng đã đoán được trong lòng tên ác tăng nảy ra chủ ý gì rồi.

Bảo Tượng lúc này quả nhiên đang nghĩ bụng:

– Mùi vị thịt người chẳng có gì là dở. Tim gan người lại càng ngon. Trước mắt ta già là một con heo. Sao ta không làm thịt?

Địch Vân trong lòng hồi hộp la thầm:

– Ta bị hấn giết đến nơi rồi. Coi bộ tịch tên ác tăng này hiển nhiên muốn giết ta để nấu ăn. Nếu vậy thì oan uổng quá. Ta đành phải liều mạng với lão.

Nhưng chàng có liều mạng thì cũng bị giết. Sau khi bị giết chàng vẫn bị lão ấn vào bụng chứ chẳng khác gì?

Bỗng thấy cặp mắt Bảo Tượng càng lộ hung quang ghê gớm! Hấn cười khàn khàn tiến về phía Địch Vân.

Địch Vân thấy Bảo Tượng đi từng bước đến áp bức. Bộ mặt lão trở nên hung ác khủng khiếp. Chàng cũng lùi dần từng bước.

Bảo Tượng cười nói:

– Ha ha! Con quỷ ốm nhất này! Thịt người chắc là không ngon rồi. Xác chết kia còn mập hơn nhiều, đáng tiếc thịt người chết có chất độc không thể ăn được. Chẳng có heo mập, đành ăn thịt heo gầy vậy.

Lão vươn tay nắm lấy cánh tay trái Địch Vân.

Địch Vân đẩy dụa nhưng không thoát ra được.

Trong khoảnh khắc này, lòng chàng vừa nóng nảy vừa khiếp sợ không bút nào tả xiết.

Trải qua mấy năm bị hành hạ khổ sở, Địch Vân đã không biết sợ chết nữa, nhưng chàng nghĩ tới mình bị tên ác tăng ăn thịt sống nuốt vào bụng, người chàng không rét mà run.

Bản tính Bảo Tượng đã rất hung tàn lại cực lười biếng. Lão thấy Địch Vân biến thành miếng thịt tước thớt, chẳng còn cách nào trốn thoát ra được, liền nghĩ đến bắt chàng đun nước sôi trước rồi hảy ra tay hạ sát. Chỉ đáng tiếc chàng không thể tự mổ mình rồi nấu thành một bát thịt lớn, hay tay bưng lên dâng cho lão.

Lão liền nói:

– Muốn giết người ăn thịt, ta có hai cách. Một là cắt thịt đùi người vừa nướng vừa ăn. Như vậy thì người đau khổ quá. Còn cách thứ hai là chặt một đao hạ sát người bỏ vào nồi nấu canh. Người tính cách nào hay?

Địch Vân nghiêng răng đáp:

– Lão... lão muốn giết ta ư? Lão à lão là một tên ác hòa thượng à lão là một tên ác hòa thượng!

Đầy bụng oán khí, chàng muốn lớn tiếng thóa mạ một phen, nhưng lại sợ lão tức giận bắt mình phải chịu cái đau khổ xẻo thịt dần, nên không dám thóa mạ.

Bảo Tượng cười nói:

– Được lắm! Người biết vậy là hay. Người biết vậy là hay. Người càng nghe lời ta càng được chết mau lẹ. Người mà quật cường thì càng khổ sở.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Này! Tên chó ghẻ A Tam! Người xuống nhà bếp lấy cái chảo gang đổ đầy nước vào rồi đun sôi lên.

Địch Vân đã biết lão muốn giết mình nấu ăn, nhưng cũng hỏi:

– Đun chảo nước sôi để làm gì?

Bảo Tượng cười khanh khách đáp:

– Cái đó người bất tất phải hỏi làm chi. Lẹ lên! Lẹ lên!

Địch Vân nói:

– Muốn đun nước sôi thì để nguyên trong bếp mà đun hay hơn. Lấy chảo lên đây không tiện.

Bảo Tượng tức giận đáp:

– Ta đã bảo người làm gì thì cứ thế mà làm. Sao người còn dám dạy khôn?

Lão vừa nói vừa vung chưởng tát vào mặt chàng một cái thật mạnh. Tiếp theo lại co chân đá chàng lộn đi mấy vòng.

Địch Vân vừa lăn lộn dưới đất vừa nghĩ bụng:

– Hắn bảo ta đun nước sôi, ta càng có cơ hội. Chờ nước sôi rồi ta bưng lên dội vào người hắn. Hắn mình trần trụi trực tất phải chết ngay.

Trong lòng đã có chủ ý, chàng không sợ gì nữa, liền cúi đầu đi xuống bếp lấy một cái chảo gang.

Bảo Tượng cũng theo sau vì lão sợ chàng thừa cơ hội tẩu thoát.

Địch Vân thấy chảo này bị bể một mảnh chỉ còn đựng được nửa chảo nước. Uy lực nửa chảo nước sôi quả nhiên không bằng chảo đầy. Chàng sợ không dội chết được tên ác tăng, nhưng lại nghĩ đến dù lão không chết thì cũng phải bồng đến sống dở chết dở càng hay.

Trước hết chàng hứng nước mưa ở mái hiên rửa sạch chảo rồi đổ đầy nước mưa vào cho đến chỗ chảo bể mới thôi.

Bảo Tượng cất tiếng khen:

– Hay lắm! Hay lắm! Thằng chó ghẻ A Tam này giỏi quá! Ta chẳng thể bỏ không ăn thịt người được. Người làm việc mau lẹ mà lại sạch sẽ. Quả là một tay hảo thủ!

Địch Vân nhăn nhó cười đáp:

– Đa tạ đại sư phụ quá khen.

Chàng lượm bảy, tám viên gạch bắc bếp rồi đặt chảo gang lên trên.

Trong tòa phá miếu rất nhiều bàn ghế gãy cùng kèo cột tàn hủy. Dịch Vân nóng lòng quyết sinh tử với Bảo Tượng, nên chàng hành động mau lẹ, không chần chờ gì nữa.

Chàng lượm những mảnh gỗ xếp xuống dưới gầm chảo. Nhưng còn vấn đề tìm lửa vẫn khó giải quyết.

Trong miếu tuyệt không còn một chút hỏa chủng. Bảo Tượng đem theo mỗi lửa lại bị mưa rào làm cho ướt hết, không dùng được nữa.

Dịch Vân giơ hai tay lên tỏ ra hết đường kiếm lửa.

Bảo Tượng hỏi:

– Sao? Không có lửa ư? Ta nhớ trong mình hấn có mà.

Lão vừa nói vừa trở vào thi thể Đinh Điển.

Dịch Vân thấy Đinh Điển bị Bảo Tượng chém xuống đùi làm cho máu thịt bấy nhầy, trong lòng nổi cơn bi phẫn. Chàng quay đầu lại trợn mắt lên nhìn lão, hận mình chẳng thể nhảy lại cắn lão mấy miếng.

Bảo Tượng khác nào mèo đã bắt được chuột, muốn giỡn chơi một lúc rồi mới ăn thịt. Hấn thấy Dịch Vân phẫn nộ cũng không thèm để ý, cười khà khà nói:

– Người vào kiếm đi! Nếu không có lửa, đại hòa thượng ăn thịt sống cũng được.

Dịch Vân cúi xuống thò tay móc túi Đinh Điển quả nhiên sờ thấy hai vật cứng rắn. Chính là một thanh hỏa đao và một miếng đá lửa. Chàng tự hỏi:

– Khi hai người chúng ta ở trong ngục, bên mình Đinh đại ca không có hỏa chủng. Chẳng hiểu những cái này tự đâu mà ra?

Chàng cầm thanh hỏa đao ngó thấy trên có khắc một hàng chữ chiêu bài “Kinh Châu Lão Hợp Hưng Ký”.

Bây giờ chàng mới nhớ ra chàng cùng Đinh Điển vào tiệm sắt để chặt xiềng khóa. Hợp Hưng là chiêu bài của tiệm sắt đó. Nguyên Đinh Điển biết sau khi ra khỏi ngục rất cần dùng hỏa chủng nên tiện tay đã lấy hỏa đao, hỏa thạch ở tiệm sắt.

Dịch Vân tay cầm hỏa chủng, bụng bảo dạ:

– Đinh đại ca lo nghĩ rất chu đáo. Y lấy hỏa đao hỏa thạch tưởng để cùng ta sử dụng khi bôn tẩu giang hồ. Nào ngờ y chưa dùng tới lần nào đã hờn về chín suối.

Chàng ngơ ngác ngó hỏa đao hỏa thạch, bất giác tuôn đôi hàng lệ.

Bảo Tượng tuyệt không nghi ngờ giữa chàng và Đinh Điển có mối thâm giao tha thiết hơn tình cốt nhục. Lão cho là chàng đã thấy hỏa chủng biết mình sắp chết

đến nơi nên không nhìn nổi mối bi thương mà phải sa lệ.

Lão liên cười ha hả giục:

– Quý thể của đại hòa thượng cực kỳ trân quý, giá đáng nghìn vàng. Mấy kiếp trước người đã khéo tu hành mới được lòng dạ của đại hòa thượng làm quan tài bọc xác, lại lấy da bụng của đại hòa thượng làm phần mộ. Thế là phước bảy mươi đời nhà người rồi. Người thật tốt số! Thật là tốt số! Mau nhóm lửa đi thôi!

Địch Vân không nói gì nữa. Chàng lượm những mảnh giấy vàng cũ kỹ rải rác trong miếu để làm mỗi châm lửa.

Đá lửa quẹt lên, lửa cháy vào giấy vàng. Những chữ trên giấy liền lộ ra.

Nguyên đây là những quẻ thẻ. Địch Vân đọc được những chữ “Hạ hạ”, “cầu quan bất thành”, “hôn nhân nan hài”, “xuất hành bất lợi”, “tật bệnh nan dũ”... nghĩa là “xấu lắm”, “cầu quan không thành”, “hôn sự khó nên”, “ra đi bất lợi”, “tật bệnh khó qua”...

Chỉ trong khoảnh khắc ngọn lửa cháy tàn mấy tờ giấy thẻ.

Địch Vân lẩm bẩm:

– Suốt đời ta toàn gặp điều bất hạnh, chẳng cần cầu thần xin thẻ (xâm) cũng đã biết rồi.

Ngọn lửa ở những giấy thẻ bén vào củi gỗ mỗi lúc một cháy to.

Nước ở trong chảo gang từ từ sôi bọt. Địch Vân biết chảo nước này chỉ trong khoảng thời gian cháy tàn nén hương là sôi sục. Lòng chàng rất đổi khẩn trương, hết nhìn chảo nước lại ngó Bảo Tượng mình trần trùng trực.

Chàng nghĩ tới cuộc sinh tử tồn vong của mình là ở trong cử động này, bất giác hai tay chàng run lên.

Quả nhiên chẳng mấy chốc hơi trắng bốc lên ngùn ngụt, nước trong chảo sôi ùng ục.

Địch Vân đứng ngay người lên hai tay bưng chảo gang muốn dội nước sôi lên Bảo Tượng.

Dè dàu chàng vừa chuyển động thân hình, Bảo Tượng đã phát giác. Lão chìa mười đầu ngón tay chụp vào cổ tay Địch Vân, lớn tiếng quát hỏi:

– Người làm gì thế này?

Địch Vân không quen nói dối, vận nội lực định hất chảo nước vào Bảo Tượng. Nhưng cổ tay chàng bị nắm giữ chẳng khác gì đóng đai sắt không chuyển động được chút nào.

Nếu Bảo Tượng muốn dội chảo nước sôi lên đầu Địch Vân thì chẳng khó gì. Lão chỉ hất cánh tay một cái là xong. Nhưng lão lại tiếc nửa chảo nước sôi dội chết tên chó ghẻ A Tam này, phải đun nước khác làm phiền cho lão.

Lão liên gia tăng kinh lực thêm một chút vào hai cánh tay rồi bằng bần hạ thấp xuống, đặt chảo nước vào chỗ cũ. Đoạn lão quát:

– Buông tay ra.

Địch Vân khi nào chịu buông. Hai tay chàng vận kinh lực định giật chảo nước.

Bảo Tượng liền vung quyền quét ngang một cái. Địch Vân phải buông tay té ngửa xuống, đầu chúi vào găm bàn thờ, chân đập trúng bàn đánh “bình” một tiếng.

Bảo Tượng lăm bắm:

– Thằng chó ghẻ này thủ kinh không đến nỗi kém cỏi.

Lão không nghĩ gì nữa, lớn tiếng quát:

– Lão gia phải mổ người. Khôn hồn thì cởi áo ra để lão gia khỏi mất công.

Địch Vân ở dưới găm thần đàn định kiếm cái gì làm binh khí để liều mạng với ác tăng, bỗng ngó thấy bên chân thần đàn có hai con chuột nằm ngửa bụng lên đang giãy chết.

Chàng khác nào người ở trong bóng tối bỗng ngó thấy tia sáng liền hỏi:

– Tiểu tử bắt hai con chuột làm thang để đại sư phụ ăn cho đỡ đói được không?

Bảo Tượng hỏi lại:

– Người bảo sao? Chuột ư? Còn sống hay chết?

Địch Vân sợ lão không chịu ăn chuột chết, vội đáp:

– Dĩ nhiên là chuột sống, chúng đang giãy mạnh lắm, nhưng bị tiểu tử bóp chặt sắp chết đến nơi.

Chàng liền chụp lấy hai con chuột giơ lên cho lão coi.

Bảo Tượng trước kia đã từng ăn thịt chuột, mùi vị giống vật này không khác thịt heo mấy. Lão thấy hai con chuột không được béo mập, liền nghĩ đến trong tòa phá miếu này chẳng có gì cho chúng ăn nên mới gây nhom.

Lão trầm ngâm chưa quyết định thì Địch Vân lại nói tiếp:

– Đại sư phụ! Tiểu tử lột da chúng nấu thành bát thang lớn. Tiểu tử xin làm thật lẹ và thật ngon.

Bảo Tượng vốn tính đại lãn mà phải động thủ giết người, lại phải rửa sạch chặt ra từng khúc mới nấu được thì không khỏi làm phiền cho lão. Lão nghe Địch Vân nói nấu thang chuột cho mình, rất lấy làm vừa lòng đáp:

– Hai con ăn không đủ, người phải bắt thêm vài con nữa.

Địch Vân nghĩ bụng:

– Hiện giờ ta mất hết võ công, chân tay không linh hoạt thì bắt chuột làm

sao được?

Nhưng đây là một chút sinh cơ xuất hiện, khi nào chàng chịu bỏ qua, vội đáp:

– Đại sư phụ! Tiểu tử hãy nấu hai con này cho đại sư phụ ăn đỡ rồi tiểu tử sẽ bắt thêm.

Bảo Tượng gật đầu đáp:

– Thế cũng được. Chỉ cần người kiếm cho ta một bữa no là ta tha mạng.

Địch Vân chui ra khỏi găm bàn thờ nói:

– Đại sư phụ cho tiểu tử mượn thanh đao để chặt đầu chuột.

Bảo Tượng trong lòng vẫn chẳng coi thẳng trọc què mùa này vào đâu, lại nhìn thấy hai con chuột đang run rẩy, quả không phải chuột chết, liền trở tay vào thanh đơn đao bảo chàng:

– Người cầm lấy mà dùng.

Lão còn bồi thêm một câu:

– Người cả gan thì thử chém lão gia mấy nhát.

Trong lòng Địch Vân quả có ý muốn cướp đơn đao để chém Bảo Tượng, nhưng nghe lão nói huých toẹt mưu đồ của mình, lại không dám cử động khinh xuất nữa.

Chàng cầm đao chém chết chuột, mổ bụng bỏ ruột, lột da vứt đi, rồi dùng nước mưa rửa sạch xong mới bỏ vào chảo nước.

Bảo Tượng gật đầu lia lịa khen:

– Hay lắm! Hay lắm! Thằng trọc này quả là tay hảo thủ nấu thịt chuột. Người đi bắt thêm mấy con nữa cho lẹ.

Địch Vân đáp:

– Được rồi! Tiểu tử xin đi ngay.

Chàng trở gót đi vào hậu điện.

Bảo Tượng dặn theo:

– Người mà trốn chạy là ta chặt từng miếng thịt sống trong mình người để ăn đó.

Địch Vân đáp:

– Nếu không bắt được chuột thì tiểu tử bắt gà ngoài đồng hay bắt tôm cá dưới sông, chỗ nào chẳng có thức ăn? Tiểu tử phục thị kiếm đủ đồ cho đại sư phụ ăn uống no nê khoan khoái, hà tất phải ăn thịt tiểu tử?

Bảo Tượng dặn:

– Hừ! Đừng để ta chờ lâu nóng ruột. Này! Người không được ra khỏi miếu

đâu, nghe chưa?

Địch Vân dạ một tiếng rồi bò xuống đất theo tư thế bắt chuột.

Chàng bò đến sau hậu điện rồi đứng thẳng người lên. Chàng nghĩ tới muốn thoát khỏi độc thủ lão ác tăng này, thật khó khăn vô cùng, chàng càng phải thận trọng.

Địch Vân nhìn trước nhìn sau muốn kiếm một nơi kín đáo ẩn mình. Chàng ngó về phía cổng hậu thấy mé tả có cái ao nhỏ. Chàng không nghĩ gì nữa rảo bước chạy tới, nhẹ nhàng lội xuống.

Địch Vân dầm mình dưới nước, chỉ chìa lỗ mũi lên để thở. Chàng còn bực những nắm bèo hay loạn thảo bỏ lên mũi để che đi.

Địch Vân sinh trưởng ở gần sông, bơi lội rất giỏi. Nhưng đáng tiếc nơi đây cách sông xa quá, không thì chàng đã nhảy xuống chuồn đi là Bảo Tượng hết đường đuổi bắt.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe Bảo Tượng lớn tiếng hô:

– A Tam! A Tam có bắt được chuột không?

Lão gọi mấy lần không thấy tiếng đáp lại liền ngoác miệng ra thóa mạ.

Địch Vân chìa tai bên phải lên khỏi mặt nước để nghe động tĩnh thì thấy miệng lão thốt ra toàn lời thô tục, chẳng còn chi là thể thống nhà tu.

o O o